

EXPERIMENT

Mijn vriendinnen en ik lagen op het strand te filosoferen over Leen van de grote thema's die vrouwen van oudsher bezighouden: scheren of epileren?

Vriendin Monique bleek een warm pleitbezorger van het epileren. "Het is goedkoop," begon ze haar betoog. "Je hoeft maar één keer zo'n epileerapparaat aan te schaffen, daar kan je jaren mee verder."

Zodra de woorden apparaat en aanschaffen vielen, ging dochter Olivia overeind zitten. Zij is dol op apparaten en op aanschaffen. Zo praatte ze me onlangs een föhn aan die onze lokken niet alleen zou drogen, maar gelijk zou stylen. Natuurlijk werd ons haar noch echt droog, noch steil van het krenge. Ruilen mocht niet, want gebruikt. "In het begin is epileren een tikje pijnlijk," waarschuwde Monique. "Maar dat went snel."

"Ik scheer me altijd," zei ik schouderop-halend. "Onder de douche. Overal even een mesje langs halen, klaar ben je."

"Dan krijg je stoppels. Als je epileert, trek je de haren in zijn geheel uit het haarzakje. Je huid voelt erna heel glad en zacht aan. De haartjes blijven weken weg en als ze

terugkomen, zijn ze zacht."

"Heb jij soms aandelen in die epileerbeweging?" vroeg een andere vriendin fronsend. Onze apostel van de epilady had er gloeiende wangen van gekregen. "Probeer het nou maar gewoon."

Niet lang daarna was Olivia 'toevallig' in een winkel waar ze epileerapparaten verkochten. Eenmaal thuis wilde ze haar aanschaf gelijk uitproberen.

"Waar heb je haren, mam?"

"Waar niet?" antwoordde ik sip. Als je ouder wordt, wordt alles minder, behalve je lichaamsbehandling. Op de gekste plekken tref je stukjes vacht aan, die er eerst nooit leken te zijn. Ze keek naar mijn onderbenen. Die waren glad, daar had ze niks aan. "Til je armen eens op?"

Mijn oksels hadden onderhoud nodig.

Olivia zette het apparaat aan, een angst-aanjagend metalig gezoem weerklonk. Ze drukte de epilady tegen mijn huid en haalde hem erlangs. Ik sprong zowat een halve meter de lucht in. Het was alsof ze mijn oksel onder stroom zette en dat in combinatie met vlijmscherpe pijnscheutjes. We belden Monique. "Het doet hartstikke zeer," zei ik verontwaardigd. "Is dat normaal?"

"Dat is normaal," zei ze. "Maar je moet geen scheerbewegingen maken. Je moet stukje voor stukje doen, draaiend. Steeds een klein stukje huid aanpakken."

We volgden haar instructies op. Terwijl ik me verbeet, bewerkte Olivia mijn oksel. "Ik krijg ze niet allemaal weg, mam," zuchtte ze. De huid onder mijn armen was inmiddels vuurrood en pijnlijk. We belden de hulplijn nog maar eens.

"Waarschijnlijk zijn de haartjes al te lang," zei Monique. "Dan liggen ze plat, dat is

'ALLES WORDT MINDER, behalve je lichaamsbehandling'

te moeilijk voor het apparaat. Eigenlijk had je je eerst helemaal moeten harsen. Haartjes die daarna terugkomen, zijn beter te behappen."

"Het doet nog steeds zeer," klaagde ik.

"Dan zitten er nog haartjes." Waarna ze onbedoeld een uitspraak deed, die in feite een metafoor is voor elk vrouwenleven.

"Het is heel simpel. Pas als het niet meer pijn doet, ben je klaar." □